

שור שור ושור חמור וגמל. וכגון שכן שורים ראשונים ראה בהמות אחרות ולא נגח וצבעה שנייה בין שורים אחרונים ואחתי שפיר כולה סוגיא כרז זביד ולא כרז אלפס שפירש סוגיא דשמעתין כרז פפא ונראה לר"י דהני תרי זעיות זכא תמלא לומר דשור בתר שורים שדינן ליה דליכא תרי טעמי דסבירא למשדייה בתר קמאי וכתר שורים שהן מינו תמור וגמל שור ושור מהו משדינן ליה בתר קמאי או בתר שורים שהן מינו:

יום מ"ו בחדש זה בו. נראה דג' פעמים צט"ו בחדש לכ"ע הוי מועד וצדקה נמי קובעת וסמך אע"ג דליכא אלף שמי פעמים סוף ל' יום ללחו סוף ל' יום גריס אלף ט"ו בחדש גריס כמו ריש ירחא וריש ירחא וריש ירחא וסמך ג' ראיות הללו כדמשמע בציליה צנות כותים (מדה ד' נט:): וכמו שנת שנת ושנת דסגי בשלש פעמים ללחו סוף ז' גריס אלף יום שנת והיכא דלין שם היום גורס ולא שם ממין חדש כגון אס רחמה היום ולסוף עשרים לראיתה זו רחמה וזוהיה ורחמה לסוף עשרים לכ"ע אין הראשונות מן המנין דהא סוף עשרים גריס וכן משמע בנדש צ"פ האשה (ד' סג:): דתנן היתה לנומה לראות ליום ט"ו ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורים שינתה ג"פ ליום עשרים הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' שאין אומר קובעת כו' אלמא צע"י ג"פ ליום כ' ואין הראשונים של ט"ו יום מן המנין ואין נראה לחלק משום דתס למודה לראות ועוד מדקמני שאין האשה קובעת כו' משמע דפסיקא ליה היכי כלל הנשים ולפ"י אס נגח יום א' יום ד' לא נגח יום ג' יום ו' לא נגח יום ד' לא נגח יום ה' נגח יום ו' לא נגח און נעשה מועד לכ"ע עד שיגלג צדלגו ואין הראשונים מן המנין ותימה דגבי ראה שור ונגח וראה שור ולא נגח הוי ראשון מן המנין וכיך לחלק בין סירוגים של ימים לסירוגים של שורים: דאס

שור וגמל שור שור ושור חמור וגמל. וכגון שכן שורים ראשונים ראה בהמות אחרות ולא נגח וצבעה שנייה בין שורים אחרונים ואחתי שפיר כולה סוגיא כרז זביד ולא כרז אלפס שפירש סוגיא דשמעתין כרז פפא ונראה לר"י דהני תרי זעיות זכא תמלא לומר דשור בתר שורים שדינן ליה דליכא תרי טעמי דסבירא למשדייה בתר קמאי וכתר שורים שהן מינו תמור וגמל שור ושור מהו משדינן ליה בתר קמאי או בתר שורים שהן מינו:

יום מ"ו בחדש זה בו. נראה דג' פעמים צט"ו בחדש לכ"ע הוי מועד וצדקה נמי קובעת וסמך אע"ג דליכא אלף שמי פעמים סוף ל' יום ללחו סוף ל' יום גריס אלף ט"ו בחדש גריס כמו ריש ירחא וריש ירחא וריש ירחא וסמך ג' ראיות הללו כדמשמע בציליה צנות כותים (מדה ד' נט:): וכמו שנת שנת ושנת דסגי בשלש פעמים ללחו סוף ז' גריס אלף יום שנת והיכא דלין שם היום גורס ולא שם ממין חדש כגון אס רחמה היום ולסוף עשרים לראיתה זו רחמה וזוהיה ורחמה לסוף עשרים לכ"ע אין הראשונות מן המנין דהא סוף עשרים גריס וכן משמע בנדש צ"פ האשה (ד' סג:): דתנן היתה לנומה לראות ליום ט"ו ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורים שינתה ג"פ ליום עשרים הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' שאין אומר קובעת כו' אלמא צע"י ג"פ ליום כ' ואין הראשונים של ט"ו יום מן המנין ואין נראה לחלק משום דתס למודה לראות ועוד מדקמני שאין האשה קובעת כו' משמע דפסיקא ליה היכי כלל הנשים ולפ"י אס נגח יום א' יום ד' לא נגח יום ג' יום ו' לא נגח יום ד' לא נגח יום ה' נגח יום ו' לא נגח און נעשה מועד לכ"ע עד שיגלג צדלגו ואין הראשונים מן המנין ותימה דגבי ראה שור ונגח וראה שור ולא נגח הוי ראשון מן המנין וכיך לחלק בין סירוגים של ימים לסירוגים של שורים: דאס

של הדיוט פטור שנאמר שור רעהו ולא שור של הקדש ר"ש בן מנסיא אומר שור של הקדש שנגח שור של הדיוט ושל הדיוט שנגח שור של הקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם אמרי מאי קא סבר ר"ש אי רעהו דוקא אפילו של הדיוט שנגח שור של הדיוט וכי תימא לעולם קסבר רעהו דוקא ומיהו דהדיוט כי נגח דהקדש היינו טעמא דמיחייב משום דקא מייתי ליה מקל וחומר דהדיוט ומהו הדיוט שנגח של הדיוט חייב כי נגח דהקדש לא כל שכך דמיחייב דיו לבא מן הדין להיות כנדון מהו להלן תם חצי נזק הכא נמי חצי נזק אלא אמר ריש לקיש הכל היו בכלל נזק שלם כשפרט לך הכתוב רעהו גבי תם רעהו הוא דתם משלם חצי נזק מכלל דהקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם דאם

דאי לפטור לגמרי זכ נכתביה לפטורא גזי מועד אכל דהקדש צהדיוט כיון דרעהו דוקא לא היה בכלל נזק שלם לכיון דהקדש תם לגמרי פטור דהא ליכא למדרשיה כדדרשינן גזי הדיוט ולמימר רעהו הוא דתם להקדש ועל כרחן לגמרי קא ממעט ליה הלכך הקדש מועד נמי לא היה בכלל נזק שלם דכי היכי דתם פטור מועד נמי פטור דכי כתיב צמועד נזק שלם היכא דמיחייב חצי נזק צמתומו כתיב דלתם דלעיל קאי או נודע כי שור נגח הוא: הופיע

חמור וגמל שור שור ושור חמור וגמל. וכגון שכן שורים ראשונים ראה בהמות אחרות ולא נגח וצבעה שנייה בין שורים אחרונים ואחתי שפיר כולה סוגיא כרז זביד ולא כרז אלפס שפירש סוגיא דשמעתין כרז פפא ונראה לר"י דהני תרי זעיות זכא תמלא לומר דשור בתר שורים שדינן ליה דליכא תרי טעמי דסבירא למשדייה בתר קמאי וכתר שורים שהן מינו תמור וגמל שור ושור מהו משדינן ליה בתר קמאי או בתר שורים שהן מינו:

יום מ"ו בחדש זה בו. נראה דג' פעמים צט"ו בחדש לכ"ע הוי מועד וצדקה נמי קובעת וסמך אע"ג דליכא אלף שמי פעמים סוף ל' יום ללחו סוף ל' יום גריס אלף ט"ו בחדש גריס כמו ריש ירחא וריש ירחא וריש ירחא וסמך ג' ראיות הללו כדמשמע בציליה צנות כותים (מדה ד' נט:): וכמו שנת שנת ושנת דסגי בשלש פעמים ללחו סוף ז' גריס אלף יום שנת והיכא דלין שם היום גורס ולא שם ממין חדש כגון אס רחמה היום ולסוף עשרים לראיתה זו רחמה וזוהיה ורחמה לסוף עשרים לכ"ע אין הראשונות מן המנין דהא סוף עשרים גריס וכן משמע בנדש צ"פ האשה (ד' סג:): דתנן היתה לנומה לראות ליום ט"ו ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורים שינתה ג"פ ליום עשרים הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' שאין אומר קובעת כו' אלמא צע"י ג"פ ליום כ' ואין הראשונים של ט"ו יום מן המנין ואין נראה לחלק משום דתס למודה לראות ועוד מדקמני שאין האשה קובעת כו' משמע דפסיקא ליה היכי כלל הנשים ולפ"י אס נגח יום א' יום ד' לא נגח יום ג' יום ו' לא נגח יום ד' לא נגח יום ה' נגח יום ו' לא נגח און נעשה מועד לכ"ע עד שיגלג צדלגו ואין הראשונים מן המנין ותימה דגבי ראה שור ונגח וראה שור ולא נגח הוי ראשון מן המנין וכיך לחלק בין סירוגים של ימים לסירוגים של שורים: דאס

של הדיוט פטור שנאמר שור רעהו ולא שור של הקדש ר"ש בן מנסיא אומר שור של הקדש שנגח שור של הדיוט ושל הדיוט שנגח שור של הקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם אמרי מאי קא סבר ר"ש אי רעהו דוקא אפילו של הדיוט שנגח שור של הדיוט וכי תימא לעולם קסבר רעהו דוקא ומיהו דהדיוט כי נגח דהקדש היינו טעמא דמיחייב משום דקא מייתי ליה מקל וחומר דהדיוט ומהו הדיוט שנגח של הדיוט חייב כי נגח דהקדש לא כל שכך דמיחייב דיו לבא מן הדין להיות כנדון מהו להלן תם חצי נזק הכא נמי חצי נזק אלא אמר ריש לקיש הכל היו בכלל נזק שלם כשפרט לך הכתוב רעהו גבי תם רעהו הוא דתם משלם חצי נזק מכלל דהקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם דאם

דאי לפטור לגמרי זכ נכתביה לפטורא גזי מועד אכל דהקדש צהדיוט כיון דרעהו דוקא לא היה בכלל נזק שלם לכיון דהקדש תם לגמרי פטור דהא ליכא למדרשיה כדדרשינן גזי הדיוט ולמימר רעהו הוא דתם להקדש ועל כרחן לגמרי קא ממעט ליה הלכך הקדש מועד נמי לא היה בכלל נזק שלם דכי היכי דתם פטור מועד נמי פטור דכי כתיב צמועד נזק שלם היכא דמיחייב חצי נזק צמתומו כתיב דלתם דלעיל קאי או נודע כי שור נגח הוא: הופיע

חמור וגמל שור שור ושור חמור וגמל. וכגון שכן שורים ראשונים ראה בהמות אחרות ולא נגח וצבעה שנייה בין שורים אחרונים ואחתי שפיר כולה סוגיא כרז זביד ולא כרז אלפס שפירש סוגיא דשמעתין כרז פפא ונראה לר"י דהני תרי זעיות זכא תמלא לומר דשור בתר שורים שדינן ליה דליכא תרי טעמי דסבירא למשדייה בתר קמאי וכתר שורים שהן מינו תמור וגמל שור ושור מהו משדינן ליה בתר קמאי או בתר שורים שהן מינו:

יום מ"ו בחדש זה בו. נראה דג' פעמים צט"ו בחדש לכ"ע הוי מועד וצדקה נמי קובעת וסמך אע"ג דליכא אלף שמי פעמים סוף ל' יום ללחו סוף ל' יום גריס אלף ט"ו בחדש גריס כמו ריש ירחא וריש ירחא וריש ירחא וסמך ג' ראיות הללו כדמשמע בציליה צנות כותים (מדה ד' נט:): וכמו שנת שנת ושנת דסגי בשלש פעמים ללחו סוף ז' גריס אלף יום שנת והיכא דלין שם היום גורס ולא שם ממין חדש כגון אס רחמה היום ולסוף עשרים לראיתה זו רחמה וזוהיה ורחמה לסוף עשרים לכ"ע אין הראשונות מן המנין דהא סוף עשרים גריס וכן משמע בנדש צ"פ האשה (ד' סג:): דתנן היתה לנומה לראות ליום ט"ו ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורים שינתה ג"פ ליום עשרים הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' שאין אומר קובעת כו' אלמא צע"י ג"פ ליום כ' ואין הראשונים של ט"ו יום מן המנין ואין נראה לחלק משום דתס למודה לראות ועוד מדקמני שאין האשה קובעת כו' משמע דפסיקא ליה היכי כלל הנשים ולפ"י אס נגח יום א' יום ד' לא נגח יום ג' יום ו' לא נגח יום ד' לא נגח יום ה' נגח יום ו' לא נגח און נעשה מועד לכ"ע עד שיגלג צדלגו ואין הראשונים מן המנין ותימה דגבי ראה שור ונגח וראה שור ולא נגח הוי ראשון מן המנין וכיך לחלק בין סירוגים של ימים לסירוגים של שורים: דאס

של הדיוט פטור שנאמר שור רעהו ולא שור של הקדש ר"ש בן מנסיא אומר שור של הקדש שנגח שור של הדיוט ושל הדיוט שנגח שור של הקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם אמרי מאי קא סבר ר"ש אי רעהו דוקא אפילו של הדיוט שנגח שור של הדיוט וכי תימא לעולם קסבר רעהו דוקא ומיהו דהדיוט כי נגח דהקדש היינו טעמא דמיחייב משום דקא מייתי ליה מקל וחומר דהדיוט ומהו הדיוט שנגח של הדיוט חייב כי נגח דהקדש לא כל שכך דמיחייב דיו לבא מן הדין להיות כנדון מהו להלן תם חצי נזק הכא נמי חצי נזק אלא אמר ריש לקיש הכל היו בכלל נזק שלם כשפרט לך הכתוב רעהו גבי תם רעהו הוא דתם משלם חצי נזק מכלל דהקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם דאם

דאי לפטור לגמרי זכ נכתביה לפטורא גזי מועד אכל דהקדש צהדיוט כיון דרעהו דוקא לא היה בכלל נזק שלם לכיון דהקדש תם לגמרי פטור דהא ליכא למדרשיה כדדרשינן גזי הדיוט ולמימר רעהו הוא דתם להקדש ועל כרחן לגמרי קא ממעט ליה הלכך הקדש מועד נמי לא היה בכלל נזק שלם דכי היכי דתם פטור מועד נמי פטור דכי כתיב צמועד נזק שלם היכא דמיחייב חצי נזק צמתומו כתיב דלתם דלעיל קאי או נודע כי שור נגח הוא: הופיע

(א) מדה סד... (ב) לעיל יג: (ג) נכ"א: נכ"ו: וכן לקמן, (ד) תבז הרעב"ס ז"ל בהלכות ז"מ פ"ח הלכה ה' ח"ל לפי שאין הכענים מיידין את האדם על מהתמו שהיזקה והרי אנו דנין להם כמיתה. והוא מירושלמי ז"ק פ"ד ה"ג דתנן דאמרו עלה בתם ח"ל ר' אבהו בש"ר יומקן אמר מתייבש (א) תבז הרעב"ס ז"ל שם ח"ל קמ"ג זה הוא לבענים לפי שאין זכרין בתורה ואין מסלקין הסוק. ואס לא תתיב אותן על מקי בהמנין אין משמתיין אותה ומפסידין ממון הבנות עב"ל. (א) לעיל. (ב) גיטין מט. (ג) מדה ג. (ד) ע"י רש"י ור"מ שרש"י חור מפירוט זה. (ה) שייך לעמי הבא. (ו) שמונת כח. (ז) סחור לעמ' זה.

תורה אור השלם
1. וכן יתק שור איש את שור רעהו ונת ויכור את השור והיה ויחזו את כספו ונגם את המות יחזיקו: שמות כא לה

הגהות הב"ח
(א) במשנה שור של הדיוט שנגח שור של הקדש:

(א) דברי רבינו אלו ופירושו בדברי הגמ' הוכח כדכ"א נמיה הארוך בשער הווסמא (דף קנ"ג דפוס גלילין) בשמו וע"ש מה שבי' על דברי רבינו סה.